

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 20C/115/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314200968
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Libuša Záthurecká
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2018:8314200968.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudkyňou JUDr. Libušou Záthureckou v právnej veci žalobcu V. P., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom ul. K. XX, X., V., H., právne zastúpený JUDr. Peter Gdovin, advokát, Advokátska kancelária so sídlom Námestie slobody 12, Humenné proti žalovanej Slovenská republika - v menej ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, takto

r o z h o d o l :

Súd žalobu zamietla.

Žalovaná má nárok na náhradu trov tohto konania voči žalobcovi v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 28 675,30 Eur titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe podľa zákona č. 514/2003 Z. z.
2. Žalovaná navrhla žalobu zamietnuť.
3. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 20C/115/2014-158 zo dňa 05. 11. 2015 a vyslovil, že základ nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe nie je daný.
4. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 12Co/41/2016-176 zo dňa 30. 11. 2017 zrušil medzitýmny rozsudok z dôvodu, že medzitýmnym rozsudkom musí byť rozhodnuté o celom základe prejednávanej veci nielen o určitej spornej právnej otázke. Výrok medzitýmneho rozsudku môže byť formulovaný len tak, že nárok je opodstatnený a nie tak, že nárok nie je daný. V prípade ak súd dospeje k záveru, že základ žalobou uplatňovaného nároku nie je daný žalobu zamietne.
5. Po rozhodnutí druhoinštančného súdu strany sporu zotrvali na skutkových tvrdeniach.
6. Žalobca v žalobe uviedol, že mu bolo uznesením vyšetrovateľa PZ, ČVS:PPZ-28/HCP-OV-2005 zo dňa 07. 05. 2007 vznesené obvinenie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona a trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1 a 2 písm. a/ Trestného zákona. Trestné stíhanie bolo rozšírené uznesením vyšetrovateľa zo dňa 18. 09. 2007 o ďalšie skutky a ďalších obvinených.
7. Uznesením Špeciálneho súdu v Pezinku č. k. BB-Tp 29/2007 zo dňa 10. 05. 2007 bol žalobca podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/ TP vzatý do väzby. Väzba začala plynúť dňa 07. 05. 2007, vykonávala sa v Ústave na výkon väzby v P. a následne v M..

8. Uznesením Okresného súdu Košice I. č. k. 5T/48/2008 zo dňa 09. 12. 2008 bol žalobca okamžite prepustený z väzby na slobodu. Celkovo žalobca bol nezákonne vo väzbe 581 dní.

9. Rozsudkom Okresného súdu Košice I. č. k. 5T/48/2008-3476 zo dňa 12. 03. 2012 bol žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutky kladené mu za vinu spáchal. Krajský súd Košice uznesením č. k. 4To/56/2012-3558 zo dňa 28. 11. 2012 zamietol odvolanie Krajskej prokuratúry Košice vo vzťahu k oslobodzujúcej časti rozsudku. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 28. 11. 2012.

10. Žalovaná zodpovedá za škodu s poukazom na § 3 ods. 1 písm. c/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá bola žalobcovi spôsobená rozhodnutím súdu o nezákonnej väzbe. Žalobcovi podľa § 15 uvedeného zákona podal dňa 02. 04. 2013 na MS SR písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, ktorú na základe výzvy žalovanej zo dňa 09. 07. 2013 podaním zo dňa 13. 09. 2013 doplnil a upresnil. Nárok žalobcu nebol uspokojený, a to ani v časti v zákonnej šesťmesačnej lehote a žalovaná sa v tejto lehote ani nevyjadрила.

11. Žalobca pred rozhodnutím o vzatí do väzby vykonával podnikateľskú činnosť s miestom podnikania tržnica v meste X. V.. Podľa potvrdenia o príjmoch štátneho daňového úradu H. mal od 01. 10. 2006 do 31. 03. 2007 príjmy z podnikateľskej činnosti 8500 hrivien (1 hrivna = 4,945 Sk), t. j. za uvedené obdobie 42 032,50 Sk, počas trvania väzby 581 dní je ušlý zisk 133 449,89 Sk (príjem za jeden deň 229,69 Sk). Ušlý zisk v prepočte na Eur je 4429,72 Eur. Túto sumu si žalobca uplatnil podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

12. Žalobca si uplatnil nemajetkovú ujmu s poukazom na § 17 ods. 2 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z. nakoľko dlhodobým pobytom vo väzbe bola vážnou mierou poškodená jeho povesť v rodnom meste. Boli popretfňané kamarátske, susedské a vážne narušené rodinné vzťahy a väzby. V dobe vzatia do väzby žil v spoločnej domácnosti s manželkou a dvoma maloletými deťmi, o ktoré sa príkladne staral. Jeho príjem z podnikateľskej činnosti bol jediným príjmom celej rodiny, ktorú po jeho zadržaní museli zaopatrovať príbuzní. Dlhodobý pobyt vo väzbe mal vážne následky na jeho psychiku. Po prepustení z väzby musel navštevovať psychiatrickú ambulanciu, trpel nespavosťou a bolesťami hlavy a dlho sa nevedel zaradiť do normálneho života. Dvojročný pobyt vo väzbe spôsobil, že nemohol žiť normálnym rodinným životom, tešiť sa zo svojich detí, pričom maloletá X. sa narodila len tri mesiace pred jeho zadržaním. Takmer sa mu rozpadlo manželstvo a doteraz je jeho rodinný život neusporiadaný. Z dôvodu uvedených skutočností a dĺžky trvania nezákonnej väzby si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16 885 Eur.

13. Podľa § 18 ods. 1 a 3 si uplatnil trovy právneho zastúpenia, ktoré vynaložil na svoju obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie o väzbe 7360,58 Eur.

14. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu uviedla, a to k rozhodnutiu o väzbe, že žalobca bol uznesením Špeciálneho súdu v P. zo dňa 10. 05. 2007 vzatý do väzby z dôvodu § 71 ods. 1 písm. a/ TP. Bolo mu vznesené obvinenie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny a za trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice, keď mal spoločne s U. T. na prelome rokov 2003 a 2004 založiť a zosnovávať zločineckú skupinu s centrom v okresoch U. a F. a s pôsobnosťou na území celej SR zaoberajúcou sa páchaním rozsiahlej trestnej činnosti pozostávajúcej z pokračujúceho trestného činu nedovoleného prekročenia štátnej hranice pre osoby ázijských krajín, a to tak, že žalobca s doposiaľ nestotožnenými osobami organizoval odovzdanie nelegálnych migrantov z H..

15. Podľa rozhodnutia NS SR č. k.1ToST/1/2012 zo dňa 17. 01. 2012 pri rozhodovaní o väzbe obvineného v prípravnom konaní nie je možné vyhodnocovať jednotlivé dôkazy z hľadiska otázky viny, ale len z hľadiska existencie istého stupňa dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu a z toho pohľadu sa hodnotia aj doposiaľ získané dôkazy.

16. V prípade žalobcu sudca pre prípravné konanie Špeciálneho súdu v P. na základe návrhu prokurátora, po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu vyšetrovateľa PPZ-28/HCP-OV-2005 súčasť ktorého tvoria aj prepisy telefonických hovorov medzi T. a P. na základe ktorých dospel k záveru, že existuje dôvodné podozrenie, že žalobca organizoval z ukrajinskej strany prevoz a prechod nelegálnych migrantov na územie SR a sú splnené zákonné podmienky pre vznesenie obvinenia. Z

dôvodu, že sa jedná o cudzieho štátneho občana, ktorý nemá trvalé ani prechodné bydlisko na území SR mohlo by dôjsť k podstatnému sťaženiu alebo zmareniu zadokumentovania predmetnej trestnej činnosti nielen vo vzťahu k jeho osobe, ale aj vo vzťahu k ostatným obvineným, ide o konkrétnu skutočnosť, z ktorej vyplýva dôvodná obava, že opustí územie SR a vyhne sa trestnému stíhaniu, čím bol u žalobcu daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ TP.

17. Žalovaná poukázala, že podľa § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba väzbu zavinila sama.

18. Podľa § 71 ods. 1 písm. a/ TP obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že po a/ ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest.

19. Žalovaná má za to, že žalobca si väzbu zavinil sám a preto mu právo na náhradu škody nevzniklo. Poukázala na odpočutú a zaznamenanú komunikáciu žalobcu s T. a M., ktorá prebehla striedavo a v ktorej sa dohodli na prebratí migrantov na štátnej hranici na komunikáciu ohľadom prevozu migrantov, ktorá sa začala dňa 26. 05. 2004 až do 04. 06. 2004, na komunikáciu, kde sa dohodol na osobnom stretnutí ohľadom akcie prevozu migrantov a miesta odovzdania, na komunikáciu ohľadne preloženia termínu kvôli sviatkom a komunikáciu týkajúcu sa detailov prevozu vrátane dohody o cene za jedného migranta. Vzhľadom na obsah vyšetrovacieho spisu, obsah záznamov o vykonaní odposluchov, telefonických hovorov u žalobcu, okolnosti, ktoré viedli k väzbe žalobcu a trvanie dôvodov útekovej väzby nie je daný základ nároku podľa § 8 ods. 5, 6 zákona, keďže je nepochybné, že si žalobca väzbu zavinil sám. Žalovaná poukázala na rozhodnutie NS ČR č. k. 25Cdo/2255/2002 zo dňa 31. 03. 2004 v zmysle ktorého pre posúdenie, či si obvinený väzbu zavinil sám sú významné skutočnosti, ktoré boli dôvodom pre vzatie do väzby, prípadne jej trvanie alebo predĺženie vzhľadom k tomu, že zákon nevyžaduje určitú formu zavinenia väzby postačuje k naplneniu tohto predpokladu aj nevedomá nedbanlivosť. Nie je významné, či správanie obvineného vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin a naplnilo jeho skutkovú podstatu, významné je to, či správanie obvineného bolo dôvodom k obave zakladajúcej dôvod, pre ktorý bol vzatý do väzby. Žalovaná mala za to, že je jednoznačne preukázané, že práve správanie obvineného založilo dôvodnú obavu zakladajúcu dôvody, pre ktoré bol vzatý žalobca do väzby.

20. K ušlému zisku žalovaná uviedla, že žalobcovi právo na náhradu škody nevzniklo, lebo si väzbu zavinil sám. V prípade iného názoru k ušlému zisku žalovaná uviedla, že spôsob výpočtu ušlého zisku je nesprávny. Žalobca podnikal na Ukrajine a ušlý zisk mu mohol vzniknúť iba v ukrajinských hrivnách a je potrebné vychádzať z príjmu žalobcu za obdobie od 01. 10. 2006 do 31. 03. 2007, 40,70 hrivien za deň x počet dní vo väzbe 581 je 27 132,70 ukrajinských hrivien v prepočte na Eur 1552,76 Eur. Zároveň je potrebné zvážiť rozdiel medzi príjmami, ktoré by poškodenému plynuli z jeho činnosti a nákladmi, ktoré by musel vynaložiť, aby tento príjem dosiahol. K trovám k náhrade škody, ktorá predstavuje trovy konania vynaložené v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie žalovaná uviedla, že žalobca nepreukázal, že mu škoda skutočne vznikla a že reálne došlo k zmenšeniu jeho majetku o žalovanú sumu. Zároveň je potrebné preukázať aj účelnosť vynaložených trov. Žalobca nepredložil dôkazy preukazujúce, že úkony vo vyčíslení trov obhajoby boli aj skutočne vykonané, napríklad fotokópiami zápisníc a podaní a že ide o účelne vynaložené úkony. Pochybnosť o účelnosti možno mať pri úkonoch, ďalšia porada s klientom, ktoré nasledujú niekedy aj tri po sebe bez toho, aby bola preukázaná ich existencia a účelnosť. Zároveň namietla položku amortizácia vozidla s poukazom na opatrenie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 181/2008.

21. K nemajetkovej ujme žalovaná uviedla, že ide o inštitút výnimočného druhu a nastupuje až potom, keď sa morálne zadosťučinenie ukázalo byť celkom alebo z časti nedostatočné. Pri úvahe súd musí prihliadnuť na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť ujmy, okolnosti jej vzniku a závažnosť následkov v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. Dôkazná povinnosť zaťažuje žalobcu. Konštatovanie porušenia práva obsiahnuté v rozsudku Okresného súdu Košice č. k. 5T/48/2008 je dostatočným zadosťučinením pre žalobcu a polnohodnotnou formou morálnej kompenzácie.

22. K uplatneným úrokom z omeškania žalovaná uviedla, že nárok na úrok z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy je uplatnený nesprávne, keďže povinnosť vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, a to až po uplynutí určenej doby v súdnom rozhodnutí s poukazom na rozsudok NS SR č. k. 1Co/15/1997, rozsudok NS SR č. k. 6Cdo/185/2011. Zároveň namietla výšku úrokov z omeškania.

23. Na pojednávaní dňa 04. 12. 2014 právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca sa pojednávania nezúčastní z dôvodu, že voči nemu prebieha ďalšie trestné stíhanie na území SR. Nedostaví sa na územie SR z dôvodu, že by mohol byť vzatý do väzby a z dôvodu, že nemá finančné prostriedky navrhol výsluch dožiadaným súdom na Ukrajine.

24. Žalobca uviedol, že náhradu škody a nemajetkovej ujmy si odvodzuje z uznesenia Špeciálneho súdu zo dňa 10. 05. 2007 o vzatí do väzby s poukazom na to, že bol po podaní obžaloby spod obžaloby oslobodený a teda ide o nezákonné rozhodnutie i bez ohľadu na to, či v čase vzatia do väzby rozhodnutie bolo zákonné.

25. K námietkam žalovanej, že si žalobca väzbu zaviniť sám a neprislúcha mu náhrada škody právny zástupca žalobcu uviedol, že ho zastupoval v trestnom konaní, má vedomosť, že bol zadržaný po prekročení ukrajinskej hranice na území SR na hraničnom prechode, cez ktorý išiel asi pešo. Uvádzal, že išiel niečo nakupovať. Bol eskortovaný do V. V. a priamo vzatý do väzby a teda svojím správaním si väzbu nemohol zaviniť sám. Ide o ukrajinského štátneho občana a je známe, že H. svojich občanov nevydáva. Žalobca bol vzatý do útekovej väzby podľa § 171a ods. 1, 2 písm. a/ Trestného zákona. Žalobca nedal podnet, aby bol vzatý do väzby. Z uznesenia vyplýva, že sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, pretože ide o cudzieho štátneho príslušníka, ktorý nemá trvalé ani prechodné bydlisko na území SR. Je potrebné ho vypočuť, konfrontovať a reálne hrozí, že v prípade prepustenia na slobodu odcestuje na územie Ukrajiny, kde má trvalé bydlisko, čím bude sťažené zistenie jeho účasti na vyšetrovacích úkonoch alebo znemožnené, čo môže mať negatívny dopad na priebeh a výsledok vyšetrovacej trestnej činnosti.

26. Žalovaná k uvedenej väzbe uviedla, že zotráva na svojich vyjadreniach a pri rozhodovaní o väzbe obvineného v prípravnom konaní nie je možné vyhodnocovať jednotlivé dôkazy z hľadiska otázky viny ale len z hľadiska existencie istého stupňa dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu a z toho pohľadu sa hodnotia aj doposiaľ získané dôkazy. Trvala na tom, že si navrhovateľ väzbu zaviniť sám, bol vypočutý sudcom, väzba je v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/ TP, keďže bola dôvodná obava, že opustí územie SR aj z dôvodu, že mu hrozil vysoký trest odňatia slobody, čo sa aj v neskoršom konaní potvrdilo, keďže po prepustení z väzby sa už na území Slovenskej republiky neustanovuje ani v danom konaní.

27. Právny zástupca žalobcu k väzbe žalobcu uviedol, že po prekročení hranice k nemu pristúpili policajti, spýtali ho a išiel na výsluch do Prešova, kde bol vypočutý, bol prevezený do P., kde on ho už zastupoval, napriek tomu, že zložil písomný sľub, bol vzatý do väzby. Takmer počas dvojročnej doby väzby žiadal o prepustenie. Najvyšší súd na základe sťažnosti zamietol prepustenie z väzby. Žalobca prišiel na Slovensko ako slobodný, bezúhonný občan. Dôkazy, ktoré boli získané nemohli byť použité v trestnom konaní, keďže boli získané nezákonným spôsobom. Koľkokrát po prepustení z väzby hranice prekročil sa vyjadriť nevedel. Uviedol, že voči žalobcovi beží ďalšie trestné stíhanie za trestný čin prevádzachstva a v súvislosti s ďalším trestným stíhaním po prekročení hranice bol žalobca vzatý do väzby, kde bol cez jeden rok, kde ho tiež zastupoval. Na pojednávanie sa nedostaví z dôvodu, že má obavy, aby opätovne nebol vzatý do väzby, keďže na Slovensko prišiel dvakrát a dvakrát bol vzatý do väzby.

28. Podľa § 3 ods. 1 písm. c/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o niektorých zákonoch, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe.

29. Podľa § 8 ods. 5 písm. b/ právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

30. Podľa § 8 ods. 6 písm. a/ zákona právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zaviniť sama.

31. Podľa § 15 ods. 1 zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutí o väzbe je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

32. Žalobca v danom konaní splnil podmienku ustanovenia § 15 a podal písomnú žiadosť na predbežné prerokovanie uplatneného nároku na Ministerstvo spravodlivosti SR, písomne zo dňa 02. 04. 2013, v ktorom si uplatnil totožný nárok ako vyplýva z návrhu. Predmetnú žiadosť doplnil na základe výzvy žalovanej zo dňa 09. 07. 2013 podaním zo dňa 13. 09. 2013.

33. Predmetom nároku žalobcu bola náhrada škody z nezákonného rozhodnutia o väzbe, uznesenia Špeciálneho súdu Pezinok č. k. BB-TP 29/2007 zo dňa 10. 05. 2007, ktorým bol z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/ TP vzatý do väzby.

34. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Košice I. č. k. 5T/48/2008 zo dňa 12. 03. 2012 oslobodený spod obžaloby v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Košice č. k. 4To/56/2012-3558 zo dňa 28. 11. 2012 a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 11. 2012.

35. V konaní bola sporná okolnosť, či žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody s poukazom na § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. vzhľadom na okolnosti, že si väzbu zavinil sám.

36. Nárok na odškodnenie za väzbu ak bol obvinený, t. j. žalobca spod obžaloby oslobodený sa priznáva aj keď rozhodnutie o väzbe bolo zákonné. Skutočnosť, že v čase začatia trestného stíhania sa väzba javila dôvodná nemení nič na tom, že obvinený bol v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený a je potrebné konštatovať, že sa jednalo o nezákonné obmedzenie osobnej slobody, pričom ale nejde o prípad, že si obvinený spôsobil obmedzenie osobnej slobody výlučne vlastným zaviniením (napríklad útekou a podobne) a takému obvinenému patrí nárok na odškodnenie za väzbu. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú väzbou sú rozhodnutie o väzbe, vykonanie väzby a oslobodenie spod obžaloby, nejde o prípad uvedený v § 8 ods. 6 zákona vznik škody a nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi väzbou a škodou.

37. Vzatie obvineného do väzby za splnenia zákonných predpokladov je ústavou dovoleným prostriedkom dočasného obmedzenia osobných slobôd osoby dôvodne podozrivej a obvinenej zo spáchania trestného činu, ktorého účelom je zabrániť možnému pokračovaniu v páchaní trestnej činnosti, vyhýbaniu sa trestnoprávnej zodpovednosti alebo vyvíjaniu aktivít smerujúcich k možnému ovplyvňovaniu objektívneho prešetrenia vzneseného obvinenia. Väzba nie je rozhodnutím o vine obvineného, ide o dočasné obmedzenie vykonávané v nevyhnutnej miere na dosiahnutie účelu. V trestnom poriadku sú upravené formálne a materiálne podmienky väzby. Formálnymi podmienkami je úprava procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu, procesných úkonov iných oprávnených osôb a materiálными podmienkami sa rozumejú hmotnoprávne predpoklady väzby. Účelom tzv. útekovej väzby je zabezpečenie obžalovaného pre potreby trestného konania, teda jeho účasť na úkonoch ak je dôvodné podozrenie, že sa trestnému stíhaniu účelovo vyhýba. Pre posúdenie miery zavinenia žalobcu na uvalení väzby je rozhodujúci zistený skutkový stav a konanie v čase pred rozhodnutím o väzbe, neskôr vykonané dôkazy a novozistené skutočnosti, ktoré vedú k prepusteniu z väzby, prípadne oslobodeniu spod obžaloby, nemôžu mať vplyv na hodnotenie stavu veci v čase rozhodovania o väzbe (uznesenie NS ČR č. k. 25Cdo/2113/2006). Zavinenie obvineného na vzatí do väzby v zmysle citovaného ustanovenia znamená, že jeho zavinené konanie je aspoň vo forme nevedomej nedbanlivosti, bolo dôvodom k podaniu a vyhoveniu návrhu na vzatie do väzby.

38. V konaní bol sporný základ uplatneného nároku s poukazom na § 8 ods. 6 zákona vzhľadom na skutočnosť, či si žalobca väzbu zavinil sám.

39. Z uznesenia č. k. BB-TP 29/2007 zo dňa 10. 05. 2007, a to z odôvodnenia bolo zistené, že žalobca bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, keďže žalobcovi bolo vznesené obvinenie podľa § 185a ods. 1 TZ a § 171a ods. 1, 2 písm. a/ TZ. Súčasťou spisového materiálu vyšetrovateľa boli prepisy telefonických hovorov obvineného T. na základe ktorých dospel súd k záveru, že existuje dôvodné podozrenie, že navrhovateľ organizoval z ukrajinskej strany prevoz a prechod nelegálnych migrantov na územie SR a sú splnené podmienky pre vznesenie

obvinenia. Vzhľadom na to, že sa jedná o cudzieho štátneho občana, ktorý nemá trvalé ani prechodné bydlisko na území SR mohlo by dôjsť k podstatnému sťažaniu alebo zmareniu zadokumentovania trestnej činnosti, nielen vo vzťahu k jeho osobe ale aj vo vzťahu k ostatným obvineným a ide o konkrétnu skutočnosť, z ktorej vyplýva dôvodná obava, že obvinený V. P. opustí územie SR a vyhne sa takýmto spôsobom trestnému stíhaniu. Voči uzneseniu podal žalobca sťažnosť. Uznesením NS SR č. k. 1ToŠS/24/2007 bola jeho sťažnosť zamietnutá a v dôvodoch uvedeného uznesenia bolo uvedené, že formálne podmienky na vzatie obvineného do väzby boli splnené. Mal sa dopustiť trestnej činnosti v období od mája 2004 do augusta 2004 viacerými dielčimi skutkami. Je štátny občan H., na území SR nemá prechodný pobyt ani zamestnanie a z jeho vyjadrenia je zrejmé, že na H. sa po prepustení z väzby mieni vrátiť. Je zrejmé, že odchodom do zahraničia, ktoré nevydáva vlastných občanov na trestné stíhanie do iných štátov by došlo k zmareniu stíhania obvineného, obvinený by sa mu vyhol, čo zakladá dôvod väzby a ani zloženie prípadnej peňažnej záruky v danom štádiu konania vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obvineného nebolo dostatočné pre nahradenie väzby obvineného.

40. Súd rozhodol vo veci tak, že žalobu zamietol z dôvodu, že základ nároku nie je daný, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal za to, že z predložených rozhodnutí o vzatí do väzby žalobcu, ktorý opakovane žiadal o prepustenie z väzby a s poukazom na rozhodnutie BB Tp/29/2007 zo dňa 23. 10. 2007 v spojení s uznesením NS SR 1Tošs/47/2007 zo dňa 07. 07. 2007 bolo nepochybné, že žalobca si väzbu zaviniť sám, tak ako to vyplýva z odôvodnenia uznesenia, bolo tu dôvodné podozrenie na prevod a prevoz migrantov vzhľadom na zabezpečené dôkazy. Žalobca je štátnym občanom H., ktorá nevydáva svojich občanov na trestné stíhanie, nemal trvalý ani prechodný pobyt na území Slovenskej republiky a išlo o trestné stíhanie v zmysle ktorého hrozil žalobcovi vysoký trest v prípade uznania jeho viny a teda jeho prepustením by mohlo dôjsť k zmareniu alebo podstatnému sťažovaniu trestného konania. Zároveň je občanom H., ktorá nevydáva vlastných občanov na trestné stíhanie do iných štátov a preto ani prípadné vydanie medzinárodného zatykača by nemalo prakticky význam pre slovenské orgány činné v trestnom konaní s tým, že sám žalobca v danom konaní uviedol, že po prepustení sa vráti na H.. Dôkazy, ktoré boli zabezpečené neboli vyhodnotené ako nezákonné, z ktorých vyplývalo, že žalobca uskutočňuje prevoz migrantov ale nemohli byť vyhodnotené ako dostatočné bez ďalšieho podporného dôkazu, správanie žalobcu po danom trestnom stíhaní je opätovne trestne stíhaní pre trestný čin prevádzactva. Po prepustení z väzby odišiel z územia Slovenskej republiky, sám jeho právny zástupca uviedol, že sa nebude zúčastňovať konaní, pretože mu opätovne hrozí väzobné stíhanie a v čase vzatia do väzby tu existovala dôvodná obava, že ujde alebo sa vyhne trestnému stíhaniu ako sa to aj neskôr preukázalo jednak vzhľadom na hroziaci vysoký trest ako aj vzhľadom na to, že je občanom H..

41. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a priznal žalovanej nárok na náhradu trov tohto konania voči žalobcovi v plnej výške ako úspešnému účastníkovi v konaní. O výške trov bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti vo veci samej.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení trojmo na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C. s. p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný neplní dobrovoľne to, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie v zmysle zvláštneho predpisu.